

SVĒTDIENAS RĪTS

www.lalb.lv

16.MAIJS, 2009. Nr.18 (1797) 6.LIELDIENU SVĒTDIENA – ROGATE

CENA 40 SANTĪMI

DIAKONIJA

2

Vientulība un mēs. Kā "iekāpt otra korpēs"?

PERSONĪBA

4

Ventspilniece arhitekte Edīte Didrihsone

PIEMIŅA

5

Reinharda Slenczka par Robertu Feldmani

17.maijā plkst.14.00

Kuldīgas Sv.Katrīnas draudzes

ATJAUNOŠANAS 20 GADIEM
VELTĪTS DIEVKALPOJUMS.

Dievkalpojumu vada bīskaps Pāvils Brūvers un prāvests Viesturs Pirro

Ģimenes svētki – jau ceturto gadu

Bērni radošajās aktivitātēs Ģimenes dienā Talsos 4.maijā

● FOTO NO A.MEŽIŅAS PERSONĪGĀ ARHĪVA

INGRĪDA BRIEDE

Jau ceturto gadu nodibinājums "Fonds Ģimenei" organizē svētkus "Ģimene – Latvijas lepnums un spēks", kas kļūst par stabilu tradīciju un lielāko pasākumu Latvijā, kurā tiek godināta ģimene. Šī gada Ģimenes svētku devīze ir "Maijs – mēnesis Ģimenei". Svētku centrālā diena būs 23.maijs, kad notiks pasākumi Vērmanes dārzā, gājiens no Vērmanes dārza uz Doma laukumu un nominantu godināšana Doma baznīcā. Nominanti kategorijās – "Lielā ģimene", "Nesavtīgā ģimene", "Strādīgā ģimene", "Talentīgā ģimene", "Ģimene ģimenei" un "Zelta pāris" tiks sveikti Ģimenes svētku noslēguma pasākumā 23.maijā Doma baznīcā un Latvijas televīzijas tiešraides programmā septiņos vakaros. Svētkos varēs arī uzzināt, kura no Latvijas personībām šogad ir izvēlēta nominācijai "Cilvēks ģimenei un sabiedrībai".

4.maijā uz Ģimenes svētkiem pulcējās talsenieki, savukārt 16.maijā uz Ģimenes dienu pulcēsies Kandavas iedzīvotāji, tos organizē pārstāvji no visām kristīgajām konfesijām, atbalstu gūstot no Kandavas novada domes un uzņēmējiem. Svētku koordinatore Zigrīda Pelīte stāsta: "Svētki būs tapuši gandrīz ar nulles budžetu, katrai no organizatoru pusēm dodot to, kas ir pašiem. Esmu domājusi par to, lai mēs būtu kopā gan no kristīgajām konfesijām, gan kā visa pilsēta." Svētki sāksies plkst. 11.00 ar ekumenisko dievkalpojumu Kandavas luteriskajā baznīcā, savukārt no plkst. 12.30 līdz plkst. 15.00 gaidāmas dažādas aktivitātes pilsētas centrā – sporta spēles, radošās darbnīcas un izglītojošās lekcijas. Tās notiks gan pie Kandavas luterāņu draudzes nama, gan Romas katoļu baznīcā, gan kultūras namā. Jauniešus gaida aktivitātes no plkst.12.30 skeitparkā kopā ar organizācijas "Jaunatne ar misiju" dalībniekiem. Pārsteigumus sagādās kristīgais iluzionists Zigmārs Atvars.

Turpinājums 3.lpp.

Sprediķis

Trīs datumi vēsturē un mūsdienās

GUNTIS KALME,
Rīgas Augšamcelšanās draudzes mācītājs

"Kas šos Manus vārdus dzird un dara, pielīdzināms gudram vīram, kas savu namu cēlis uz klints. Kad stiprs lietus lija un straumes nāca, un vēji pūta un gāzās šim namam virsū, nams tomēr nesabruka; jo tas bija celts uz klints." (Mt 7:24-5)

Datumi

Reti gadās, kad viens otram seko trīs nozīmīgi datumi. Atzīmējām 8. maiju – Otrā pasaules kara upuru dienu, pieredzējām 9.maiju, Krievijai svinot Uzvaras svētkus un 10. maiju, ko svinējām kā Ģimenes un Mātes dienu. Ir ko pārdomāt, jo vairāk tāpēc, ka starp tiem ir būtiskas sakarības.

"Kauja par vēsturi"

8. un 9. maijs sniedz bagātu vielu pārdomām. Šodien vēstures zinātnē līdztekus "kaujai par Britāniju" u.c. Otrā pasaules kara militārām operācijām jau runā par "kauju par vēsturi". Proti, vēsture nav tikai pagājība, tās izpratne tieši ietekmē šodien, nosakot, kas esam. Kamēr Rietumi atzīmē 8.maiju kā Otrā pasaules kara upuru dienu, citi atzīmē 9.maiju – svinot Uzvaras dienu. Ko tas nozīmē? Vai to, ka Krievijai vienaldzīgi kara upuri, gan sveši, gan savi? Pirms dažiem gadiem "Izvestija" rakstīja, ka joprojām nav apbedīti pusmiljona padomju karavīru, t.i., ap 50 strēlnieku divīziju sastāvs! Jācer, ka tagad viņiem šis pēdējais gods ir ticis parādīts. Karā kritušie 27

miljoni padomju pilsoņu izsaka ne tik daudz upurētiesgribu par staļinisko režīmu, cik Sarkanarmijas karotneprasmī. Nevienā citā frontē neviens karaspēks necieta tādus zaudējumus kā Sarkanarmija, vidēji 10,1 (padomju):1 (vācu). Neviena citā zemē nebija tik daudz pārbēdēju kā PSRS – vairāk nekā 1,5 miljons padomju pilsoņu (tai skaitā bēdīgi slavenā krievu 29. WSS divīzija) ģenerāļa Vlasova armijā vācu pusē karoja pret boļševismu.

Lokālfakts

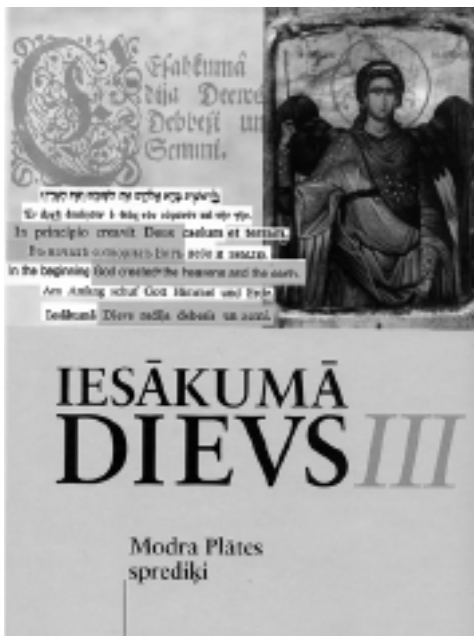
Var runāt arī par lokāliem faktiem. Šķiet, ka vērojot un konstatējot, par ko izvērsas svinības pie Uzvaras pieminekļa, Latvijas pamatiedzīvotāji var justies izsmieti un izņirgāti.

Kura valsts vēl pieļautu bijušās okupētājvaras inspirētiem spēkiem tā izturēties! Galu galā mēs taču esam NATO valsts! Mēs pamatoti varam kaist sašutumā par to, kas tur notiek, un kāpēc šis, okupāciju slavējošais un vidi estētiski degradējošais, pieminēklis joprojām tur ir. Tas ar savu esību vien aizskar daudzu latviešu nacionālās jūtas. Kādi grib atjaunināt tā sākotnējo uzrakstu "Padomju Latvijas un Rīgas atbrīvotājiem", citi šo vēlmi uzdod par vēsturiskā autentiskuma saglabāšanas nepieciešamību. Ja tas būtu jautājums par vēsturiskuma kopšanu, tad pēc tādas loģikas būtu atkal jāpārdēvē Brīvības iela.

Turpinājums 7.lpp.

Ziņas

Iznākusi mācītāja Modra Plātes sprediķu grāmata

INGA REČA

Mācītājs Modris Plāte gan uzreiz brīdina: “Lai arī grāmatas nosaukumā minēts vārds “sprediķi”, tie nav sprediķi, drīzāk – subjektīvas pārdomas vai esejas par Bībeles tekstiem, kuras rakstot orientējos uz cilvēkiem, kas lasa, nevis atrodas baznīcā dievkalpojumā.” Par pamatu mācītājs izmantojis 77 sprediķus, kurus laika posmā no 2004. līdz 2008. gada janvārim teicis Jēkabpils Sv.Miķeļa draudzē.

Grāmatas sastādītājs mācītājs Juris Rubenis ievadvārdos raksturo gan M.Plātes neparasto un spilgtu personību, gan viņa kā teologa un domātāja patiesības meklējumus: “M.Plāte meklē patiesību, zinot, ka tas vienmēr ir bijis riskanti, jo cilvēkiem allaž ērtāk uzskatīt, ka tā jau ir atrasta, formulēta un ielikta plauktā. Ja kāds to *turpina* meklēt, – tas, mazākais, ir divaini vai pat aizdomīgi. M.Plāte vienmēr sekojis lielajiem pasaules teoloģiskajiem procesiem, kas parasti ir bijuši mazpazīstami (un tāpēc parasti pārprasti vai nesaprasti) Latvijas provinciālajā vidē. (...) M.Plāte ir viens no nedaudzajiem, kas pieņēmis izaicinājumu kopšoli ar daudziem lieliem un *dziļi kristīgiem* teologiem meklēt *jaunu veidu*, kā apliecināt ticību Kristum mūsdienu pilnīgi izmainītajā pasaulē.”

Kā priekšvārdā min pats autors mācītājs Modris Plāte, lasītājs grāmatā atradis ļoti daudz *jautājuma zīmju*. “Jautājuma zīmes izsaka gan autora šaubas un neskaidrības, gan piedzīvotā un pārdzīvotā pieredzes ierobežotību. (...) Galvenokārt tās domātas atklātas, brīvas, aizspriedumu neierobežotas diskusijas rosināšanai mūsu baznīcā, jo tikai *rakstu mācītājiem* arvien viss skaidrs...”, raksta M.Plāte. “*Uz šo jautājumu nav atbildes? – Bet tikai tādi mani saista!*” – autors citē dzejnieci M.Zāliti. Nedaudz ieskicējot šo jautājumu amplitūdu, kam viņš mēģinājis pieskarties: cilvēks nemitīgā attīstībā uz Zemes cauri gadu tūkstošiem: paradīze-bērnība-jaunība-briedums; viņa psihosomatiskās struktūras, ego un es tapšanas mainīgās attiecības. Vecās Derības centrālais Dievs Jahve, nežēlīgs un atriebīgs. Jēzus Jaunajā Derībā atklātais mīlais Tēvs. Miklas un noslēpumu ap Jēzu, Cilvēka Dēlu, isto patieso cilvēku.

Autors vairākkārt norāda, ka, viņaprāt, “kristietība un visa tās paradigma nonākusi milzīgu *radikālu* izmaiņu priekšā.” Un, ka jaunā kristietība “necels sienas, nenorobežosies, neizstums, bet atņems cilvēkam bailes, dos spēku dzīvot skaistajā un sarežģītajā pasaulē ar Dievu šodien, vienmēr – vienkarši: palīdzēs cilvēkam būt laimīgam.”

Grāmatu izdevusi izdevniecība “Zvaigzne ABC” projekta “Mūsdienu Latvijas luterāņu mācītāju sprediķi” ietvaros kā 3.sējumu. ®

Ārzemēs

APDRAUDĒTA RELIĢIJAS BRĪVĪBA

ASV komisija, kas nodarbojas ar reliģiskās brīvības jautājumiem, 1.maijā Vašingtonā publicējusi 2008.gada pārskatu, kurā ziņots, ka reliģiskā brīvība visvairāk ir apdraudēta 13 valstīs: Birmā, Ziemeļkorejā, Eritrejā, Irānā, Irākā, Nigērijā, Pakistānā, Ķīnas Tautas Republikā, Sauda Arābijā, Sudānā, Turkmenistānā, Uzbekistānā un Vjetnamā.

SVĒTDIENA KĀ MIERA DIENA

Svētdienai jābūt miera dienai – to atgādina reklāmas akcija, ko organizē apvienība “Citi laiki” Vācijā, Hamburgā. Plakāti un pastkartes atgādina “Dari svētdienu!” (Mach mal Sonntag!) Izveidota arī interesanta svētdienas grāmata un interneta prezentācija, kā arī izsludināta žurnālistikas balva, lai svētdienā no jauna atklātu kā atraktīvu dienu. 144 lappušu biezā grāmata saucas “Svētdienas. Brīvības atklājums”. Katrai gada svētdienai šajā grāmatā ir sava nodaļa. Tāpat tur atrodami arī dzejoļi, dziesmas un Tēvreize. Bez maksas pastkartes izvietotas ap 4500 kafejnīcās un krodziņos. Uz tām ir rakstīts: “Esi reiz brīvs!”, “Skaistā svētdiena” un tamlīdzīgi.

KALVINA DIENA

Žans Kalvins pieceļas pulksten četros no rīta. Viņa diena sākas ar lūgšanu. Tad viņš atgriežas gultā, bet istā viņa darbdiena sākas pulksten piecos no rīta, kad ierodas viņa privātsēkretārs... Par godu reformatora Žana Kalvina 500. dzimšanas dienai, kas tiks svinēta 10.jūlijā, Starptautiskais Reformācijas muzejs Ženēvā piedāvā izstādi “Viena diena Kalvina dzīvē”. Tā, piemēram, otrajā izstāžu telpā var iepazīties ar tīpisku Kalvina dievkalpojumu, kas parasti notika pulksten septiņos no rīta. Pēc tam izstādes apmeklētāji tiek aicināti uz tiesas zāli, jo reformatoram pārliecības dēļ ir nācies arī stāties tiesas priekšā. Ar Žana Kalvina dzīvi un darbību var iepazīties pavisam astoņās izstāžu zālēs. ®

Sagatavojusi INGRĪDA BRIEDE

“Es nebaidos palīdzēt” Jelgavā un Alūksnē

ROBERTS OTOMERS,
IEVA SILBAUMA,
RASA ANSONSKA

No 1. līdz 3.maijam projekts “Es nebaidos palīdzēt” tika organizēts vienlaicīgi divās pilsētās – Alūksnē un Jelgavā. Abās šajās pilsētās projekts notiek jau otro reizi. Šoreiz pie organizēšanas bija ķērušies paši pilsetu jaunieši. Abas vietas kopā vienoja 30 dalībniekus. Alūksnē dalībnieku rindas visvairāk pildīja paši alūksnieši, un bija liels prieks par jauniešu atsaucību un vēlēšanos palīdzēt. Projekta laikā palīdzējām sakopt luterāņu baznīcas apkārtni. Iepriecinājām draudzes vientuļās tantes ar konditorejas “Kārumiņš” sponsorētajiem klinģeriem un palīdzību mājas darbos. Bijām pansionātā un dziedājam kristīgas dziesmas, runājāmies ar pansionāta iemītniekiem. Pa ceļam uz pansionātu mēs palīdzējām kādai tantei, kas ļoti neveiksmīgi bija kritusi. Tante stāstīja, ka tikko

bija nākusi no slimnīcas, lai dotos uz autobusa pieturu un brauktu mājās, viņai nokrities asinsspiediens, un viņa trīsreiz nokritusi uz asfalta. Mēs viņu aizvedām līdz pansionātam, kur pansionāta māsiņa apkopa ievainojumus un izsauca ātro palīdzību. Pēc pasākuma gandarijums ir gan mums, gan vecajiem ļaudīm, gan visiem, kas uzzina par mūsu labajiem darbiem. Brīvo laiku aizpildījām ar izklaidēm un nakts trasīti, kas citiem izvērtās par grūtu, bet citus ļoti saliedēja. Novēlam visiem šajā grūtajā laikā nevienam neatteikt un sniegt palīdzīgu roku, ja vien tas ir iespējams. Arī Jelgavā padarīts ir daudz. Jelgavas Bērnu sociālās aprūpes centra bērni varēja satikt Pepiju un parotajāties kopā ar mums, projekta “Es nebaidos palīdzēt” jauniešiem. Rīgas ielas apkārtnē mirdz un laistās, jo jaunieši tur ir pielikuši savu roku, lai to sakoptu. Staņislavas kundzes dārzs ir uzrakts

Jaunieši vecajiem ļaudīm palīdz gan ar darbiem, gan ar labu vārdu un sarunu

un māja attīrīta no putekļiem. Lonijas tantei ir izravētas dobītes. Didzis ir ticis pie jauniem draugiem. Pansionātā visi kopīgi izdziedājāmies no sirds. Projekta tapšanā īpašu paldies sakām Rasai Ansonskai, Robertai Robežniecei, Linai Rēdmanei, Rinaldam Gulbim par Jelgavas projekta organizēšanu un Kristapam Silbaumam, le-

vai Silbaumai, Aigai Voitei par Alūksnes projekta organizēšanu, kā arī visiem pārējiem projekta dalībniekiem, kas ir atsaucušies un piedalījušies projekta īstenošanā. Tiksimies nākošajos projektos! 8.-10. maijā projekts “Es nebaidos palīdzēt” tika organizēts Ķekavā un **13.-14.jūnijā** – Bauskā. ®

Turpinājums no 1.lpp.

Plkst. 15.00 visi ir aicināti pie kopējā zupas katla. **Plkst. 16.00** sāksies koncerts Kultūras namā, kur dziedās un muzicēs kristīgo konfesiju pārstāvji. Svētki noslēgsies **plkst. 18.00** Kandavas evaņģēliski luteriskās baznīcas draudzes nama skvērā ar ugunsgrūdu, uzstāsies mūziķis Valdis Dvorovs un organizācija “Jaunatne ar misiju”. Tā kā Latvijas televīzija ir Ģimenes svētku sadarbības partneris, tad svētki tiek atspoguļoti arī tiešraidēs un speciālos raidījumos. Trijās svētdienās – 3., 10.un 17.maijā ir iespēja iepazīties ar Latvijas ģimenēm.

17.maija raidījumā LTV 1.kanālā būs redzami četri stāsti par “Lielo ģimeni” un “Ģimeni ģimenei”. Astoņu bērnu ģimenē visi mācās mūziku, zīmē, palīdz vecākiem un viens otram. Bet “Ģimene ģimenei” ir apveltīta ar to gudrību un dāsnumu, kurā ir vērts dalīties ar citiem – grūtā brīdī iedotā baraviku burciņa ir tikpat būtiska kā jaunajai mammai parādītās iemaņas mazuliša kopšanā vai gudrs vīrieša padoms jaunajam tētim. **23.maijā** būs vērojami tiešraides pieslēgumi no Vērmānes dārza pasākumiem un noslēguma pasākuma translācija tiešraidē no Doma baznīcas **plkst.19.00**. ®

ejiet un dariet

BAZNĪCAS DIENAS 2009
Valmiera 24.-26. jūlijs

Mīlie draudžu koru dziedātāji!

Baznīcas dienu noslēguma dievkalpojumā **26.07. plkst.12.00** apvienotajā korī **aicinām piedalīties visus draudžu korus.**

Ja jūsu draudzes koris nav nolēmis piedalīties, iespējama arī individuāla dalība kopkorī. Vienīgais priekšnosacījums – zināt repertuāru: I.Mežaraups – “Ejiet un dariet” (Baznīcas dienu himna); R.Dubra – “Dievs, Svētais Gars”; I.Mežaraups – “Kā briedis slāpēs brēc pēc ūdens upēm”; Jāz.Mediņš – “Svēto mielastu baudot”; J.Berthier/ M.Kreuels – “To Kungu visi teiciet” (Laudate omnes gentes); M.Menschick – “Alleluja!” (150.Psalms). Pieteikties un notis saņemt var pa e-pastu, rakstot uz adresi: sprance@ml.lv vai pa tālr.: 29180384. Koru diriģentiem lūgums pieteikt korus (dziedātāju skaitu un t-krekla izmērus) dalībai noslēguma dievkalpojumā līdz 22.jūnijam.

ILZE SPRANCE,
LELB Mūzikas un liturģijas nozares vadītāja p.i.

Personība

“Gribu iemācīties mīlēt katru”

Ventspilniece **Edīte Didrihsone** ir iesvētes grupu vadītāja, kas atkārtoti ievēlēta draudzes padomē. Arhitekte ir pilsētas domes deputāte un vada Sociālo lietu komisiju. Lai veiktu tik atbildīgus pienākumus, vajadzīgs garīgs spēks, iejūtība un mīlestība. To sirsnīgā māmiņa un omīte Edīte gūst pie Dieva.

MARLENA ZVAIGZNE

– Ar kādu mērķi pirmo reizi devies uz baznīcu?

– Gribēju nokristīt mazdēliņu Valteru, nu jau viņš ir pilngadīgs. Tas bija 1991. gads, kad uzzināju, ka ir tādas iesvētes mācības, un noskaidroju, kas vajadzīgs, lai kristītos. Mani vecāki piederēja Straupes draudzei Cēsu pusē, tēvocis Kārlis Freimanis bija beidzis Teoloģijas fakultāti un kalpoja luterāņu draudzē Amerikā. Vecmāmiņa un vecētīnš bija ticīgu ļaužu, laikam tāpēc Dievs mani pamazām virzīja uz draudzi, kurā atradu savu vietu. Padomju laikos par ticību daudz nedomāju, tomēr kaut kur dziļi sirdi mita pārliecība par kādu augstāku spēku.

– Vai, beidzot satiekot Dievu, uzticējies Viņam līdz galam?

– Jā, bet man bija bezgala daudz jautājumu! Gribēju izprast Bibeli, alku noskaidrot, ko isti Dievs caur to mums māca. Uzziņājusī par Viljama Bārklija darbiem, kas paskaidro Bibeli, sāku tulkot viņa tekstus, kuros ir labs vēsturiskais ieskats. Autors piemin arī sengrieķu filozofus un skaidro Jēzus misijas būtību. Kad iesvētījos, mani aicināja palikt iesvētes grupā un skaidrot neizprotamo citiem topošajiem draudzes locekļiem, kas vēl tikai domāja par kristībām vai iesvētībām. Toreiz aizsākām jauko tradīciju ceturtdienu vakaros pulcēties manā dzīvoklī. Šos vakarus parasti apmeklē mācītājs Valters Ozoliņš, iesvētes grupiņu vadītāji un vēl kāds draudzes loceklis, kas vēlas dziļāk izprast Dieva Vārdu. Lasām Bibeli latviešu, angļu un krievu valodā, salīdzinām paralēlās Svēto Rakstu vietas.

– Mums ar tevi neizdevās saskaitīt, cik cilvēku apmeklējuši tevis vadītās iesvētes grupiņas.

– Nu, jā! Katru gadu parasti ir divas grupas. Skaitis jau nav tik svarīgs, daudz būtiskāks ir prieks, kad redzu cilvēku acis degam liesmiņas un jūtu, ka viņus aizrauj baznīcā dzirdētais! Iesvētes grupas labprāt vadu arī tad, kad neizceļos ar īpašu saimnieciskumu, bet esmu grāmatu tārpis. Tāpēc man labāk patīk lasīt un izdziļināties lietu būtībā un apjaust, kā veidojas garīgums.

– Dvēseliskuma attīstību mēģini izprast arī Tārgalē, kur sesto gadu vadi Bībeles pulciņa nodarbības.

– Te atkal jāsaka – liels prieks! Tārgalnieki mani ir pieņēmuši, lai gan sākumā jutos ļoti nedroša. Tiekoties lasām Svētos Rakstus, aizlūdzam cits par citu un svētīgu saimnieciskošanu. Palai kam mums pievienojas arī Bībeles biedrības vadītājs Ojārs Incenbergs. Tikai Dieva spēkā esam tik ilgu gadu kopā un vēltām laiku arī sadraudzībai.

– Tu katru dienu atrodi

laiku garīgas literatūras tulkošanai. Ko dod šāds kalpošanas veids?

– Tas ir ceļš tuvāk Dievam. Šādos brīžos jūtu lielu mieru un gandarījumu. Tulkošana vēl vairāk palīdz izprast Dieva Vēsti un dod atziņu, ka Viņu nevar ielikt rāmjos. Lasot par kristīgo meditāciju, atcerējos Jabeca lūgšanu, kurā šis vīrs lūdz Dievam paplašināt viņa robežas. Arī es gribētu vēl vairāk izprast Dievu un iemācīties mīlēt katru cilvēku, jo mēs visi esam Viņa bērni. Neviens nedrīkst sevi paaugstināt, bet brīžiem pieķeru sevi pie domas, ka apsūdzu kādu un esmu egoistiska. Bībele māca ko citu – mīli un dari otram labu, esi enerģisks un piepildi Dieva nodomu! Esmu cieši pārliecināta, ka cilvēkam, kas mīl Dievu, visas lietas nāk par labu. Mēs varam zaudēt dar-

bu, tuviniekus, var sagrūt sapņi un cerības, bet Dievs ir un būs ar mums, tāpēc Viņam jābūt pirmajā vietā. Es to tikai mācos.

– Kādu iepriecu tev sniedz Kristus?

– Viņš dod ļoti lielu cerību un sapratni, ka uz šīs zemes esam tikai viesi. Pēc tam atgriezīsimies pie Tēva. Cieši ticu, ka ar nāvi nekas nebeidzas un ka pos paliek tikai mūsu mētelītis. Dievs pasauli ir ne tikai radījis, bet arī uztur vēl šobaltdien. Viss, pilnīgi viss, ir Viņa rokās. Teiciens *Memento mori* jeb *Atceries nāvi* palīdz nekoncentrēties uz sīkumiem un otršķirīgām lietām, jo mēs neko nepaņemsim līdzī. To atceros arī tad, kad apjaušu, ka skrienu Dievam pa priekšu, mēģinot Viņam norādīt, kā vajadzētu risināt man svarīgās lietas.☞

Iesvētes grupu vadītāja Edīte Didrihsone: “Neizceļos ar īpašu saimnieciskumu, bet esmu grāmatu tārpis”

● FOTO JURIS PRESŅIKOVS

Pārdomām

Siena

JUTA BEIERE, LELB Rīgas Kristus draudze

Es saucu uz Dievu tā, it kā Viņš būtu ļoti tāls un nesasniedzams. Līdz sapratu, ka Dievs ir cieši apņēmis mani no visām pusēm. Viņš ir mana pagātne, tagadne un nākotne. Viņš ir it visur un it visā, kas ir ap mani. Vai Tu esi kādreiz ieskrējies ar pieri taisni sienā? Es esmu. Izjūtas nebija no patīkamajām. Pie tam, es to sienu neredzēju. Varbūt nemaz negribēju redzēt. Un sienu šo sauc – Dievs. Tas pats, kas Tēvs, Dēls, Svētais Gars. Tas notika apmēram tā. Visupirms es, kā jau mēs visi, pilnā nopietnībā ieliktu savu dzīvi Tēva rokās. No visas sirds lūdzu, lai Viņš ir vienīgais Kungs manā dzīvē, lai Viņš vada mani savos ceļos, lai notiek pēc Dieva prāta. Nedaudz vēlāk, ieraudzījusi kaut ko, kas mani ļoti, ļoti valdzina, pēc kā ilgi un bezcerīgi esmu lūgusi, sniedzos paņemt, bet tas izrādījās nesasniedzams. Tad es ieskrējos un... dabūju punu. Protams, ka es, kā jau gudrai un neatlaidīgai sievietei pienākas, mēģināju vēlreiz. Un vēlreiz. Tad apsēdos pārdomāt. Kāpēc? Kāpēc man tik ļoti neveicas? Kāpēc pat šķietami mazi un nenozīmīgi šķēršļi reizēm izrādās nepārvarami? Tas ir tik sāpīgi un kaitinoši. Es meklēju atbildes. Un beidzot manās domās kaut kas uzšķīlās – man priekšā taču ir siena! Necaursitama! Un velti meklēt tajā caurumus.

Tēvs pilnīgi reāli kontrolē manu dzīvi!!! Kādu brīdi no šīs domas pat kļuva tā kā mazliet baisi. Mazliet sagribējās aizbēgt un paslēpties. Tikai nav jau kur. Viņš ir visur, redz visu, kontrolē visu. Šī doma patiesi ielīkmo, kad esmu ķēzā. Bet ne tagad... Reiz es jau kritu bezdibenī. Un iekritu tieši Tēva rokās. Tagad manam bezdibenim priekšā ir uzcelta siena, un pāri tai es netikšu. Tās ir man nospraustās robežas. Kā ganāmpulkam elektriskais gans. Es varu brīvi ganīties šajās robežās, bet, līdzko es iekāroju to, kas ārpusē, tā sāpīgi atduros pret robežām. Katru reizi, kad esmu dabūjusi punu, atsīto ties pret šo mūri, es agrāk vai vēlāk pārliecinos, ka tiku pasargāta, nevis ierobežota. Man vajadzētu būt pateicīgai, bet es neesmu. Varbūt prātā, bet ne sirdī. Man tik un tā gribas kā bērnam sist ar saviem kulaciņiem pa sienu cerībā, ka tā izjuks. Laikam jau tā ir normāla reakcija uz slēgtām durvīm vai žogu – gribas atvērt, nojaukt. Normāla bērnam, bet ne pieaugušajam. Pieaudzis cilvēks lieto arī saprātu. Un pieņem robežas. Viena no šīm robežām ir laiks. Kad ir jāpamāca vai jāmierina kāds cits, mēs visi lieliski zinām, ka Dievs dažkārt liek gaidīt uz lūgšanu vai apsolījumu piepildījumu. Bet kad ir jāgaida pašiem... Vēl kāda robeža ir mūsu kaislības. Tēvs ļoti labi zina, kuras “mantiņas”, līdzko dabūjuši, mēs noliktu uz pjedestāla,

bet Tam Kungam būtu jāatkāpjas drusku maliņā. Tas attiecas gan uz materiālām, gan nemateriālām vērtībām, arī uz attiecībām ar cilvēkiem. Varbūt jau lūgšanas laikā šīs lietas mums aizēno pašu Dievu. Tikai mēs to nepamanām. Vēl viena no robežām ir mūsu cilvēciskā muļķība vai vienkārši nezināšana. Mēs nevaram noliegt, ka Tēvs redz krietni tālāk par mums. Vienīgi Viņš spēj saskatīt katru ceļa galu. Tikai Viņam atklājas, kurā kūkas gabaliņā ir noslēpts darvas vai pat indes piliens. Viena daļa no manis to visu saprot un akceptē. Pieņem Dieva gribu un priecājas par robežām. Bet otra... Tā cilvēcīgi nepaklausīgā daļa, kas varbūt nekad neklūs pa istam pieaugusi, vairumā gadījumu ir spēcīgāka vai vismaz skajāka, trokšņaināka par to saprātīgo un lēnprātīgo. Vai kādreiz būs arī citādi? Gribētos cerēt. Kāda ir šī stāsta fabula? Ja jau mums riņķi apkārt uzslēti sētiņa un mēs, pavisam reāli, tiekam ganīti kā aitiņas, tad secinājumi rodas divējādi: Dievs mūs ļoti mīl un sargā; Tēvs mūs diezko nopietni neuztver. Un pareizi dara! Pirmais pieaugušā cilvēka solis ir to atzīt. Atzīt un pieņemt savu bērnišķīgo muļķību, spītību, nepacietību utt. Tad arī vieglāk kļūst pakļauties un paļauties uz To Kungu. Vieglāk kļūst pieņemt robežas un dzīves satricinājumus. Un cik daudz lielāku prieku tad sagādā katra dāvana, kas nākusi no mīlošā Tēva rokās!☞

Ko raksta citi

VĀCU ILUSTRĀCIJA
KĀDAI AKTUĀLAI
DISKUSIJAI
MŪSMĀJĀS...

Vācu avīzes “Die Nordelbische” titullapā (19.04.2009.) raksts “Tā smaržo evaņģēliski” un šāds attēls.

Pie attēla Hamburgas Svētās Trīsvienības baznīcas mācītāja Mihaēla Fridecka komentārs: “Dievkalpojumam jābūt svētiem, ko uztver visas maņas.” Tā paša laikraksta 3. lappusē raksts “Smarža, kas atver sirdis.” Cits attēls, kurā redzama pareizticīgo tradīcijā veidota ikona un galds ar aizlūgumu svecēm. Komentārs: “Šodien aizlūgumu sveces ir vairumā evaņģēlisko baznīcu.” Raksta fragments: “Viraks ir Kristus klātbūtnes simbols. Vienmēr eksotiska smarža ir bijusi cieņā. Bībele vēsti, ka “trīs gudrie no Austrumiem” ir kā dāvanu jaundzimušajam Jēzus bērnam nesuši zeltu, mirres un viraku. Viraks tradicionāli tiek uzskatīts par Kristus klātbūtnes simbolu. Un 141. Psalmā lasām: Lai manas lūgšanas uzkāpj pie Tevis kā viraks (latv. Bībelē tulkojums nedaudz citāds; tulk. piez.). Šādi raugoties, varbūt nelikties pārsteidzoši, ka virāka lie-tošana evaņģēliskajās baznīcās līdz pat 19. gadsimtam bija kaut kas pats par sevi saprotams.”

ROMAS KATOĻU
BAZNĪCAS
VIENOTĪBAS
PADOMES
PREZIDENTS
SLAVĒ LUTERU

Katoļu kardināls Valters Kaspers ir atzinīgi novērtējis reformatora Mārtiņa Lutera (1483 – 1546) teoloģisko nozīmīgumu. “Jālasa viņa Svēto Rakstu komentāri, tie pacilā sirdi”, tā Trīrā ir sacījis šis Vatikāna Vienotības padomes prezidents. Šie komentāri esot lieliskas teoloģiskas liecības, un tie ir rosinājuši lielu attīstības gājumu. Kā pirmos Kaspers ir nosaucis Lutera Romiešu vēstules skaidrojumus. Lutērs 1517. gadā izraisīja Reformāciju un, līdz ar to, Rietumu baznīcas sašķelšanos. (SR)

(“Die Nordelbische”, 3.05.2009.)

No vācu valodas tulkojis
MIERVALDIS VANAGS

Piemiņa

Feldmaņa faktors

Manas atmiņas par virsmācītāju profesoru *Dr. Robertu Feldmani* (4.8.1910. – 28.5.2002.)

“Cilvēka sirds izdomā sev savu ceļu, bet vienīgi Tas Kungs pašķir viņa gājumu” (Sak 16,9)

Pilnīgi negaidīti 1996. gada sākumā es saņēmu ielūgumu no Latvijas Evaņģēliski luteriskās baznīcas Sieviešu ligas aprīlī nolasīt referātus par sievieti un baznīcu. Dāmu apmeklētā sarīkojuma beigās konsistorijas zālē parādījās kāds slaidis sirms kungs ar kolāru, tātad, garīdznieks. Viņš mani sveicināja izcili koptā vācu valodā un iedāvināja Baltijas valstu ceļu karti. Mēs nekad agrāk nebijām tikušies, taču man bija sajūta, ka esam labi paziņas. Viņš mani tūdaļ arī ielūdza nākamajā svētdienā, “Misericordias Domini”, “Labā Gana” svētdienā, savā draudzē, Gustava Ādolfa baznīcā Mežaparkā, nolasīt sprediķi par Jņ 10, 11-16. Es tolaik nesa-pratu nevienu vārdu latviski, taču labi varēju sekot pazīstamajai liturģijas formai un dziesmām pēc to melodijām. Kas mani šajā dievkalpojumā iespaidoja, tā bija mācītāja un draudzes dievbijība, apziņa, ka “Dievs ir jūtams klātu...” (Dz. gr. 256).

Roberts Feldmanis tulkoja manu svētrunu, un kā mācītājs varu apliecināt, ka ir iespējams sajust, vai draudze sprediķim seko. Man likās, ka tobrīd valodas šķērslis nekādi neietekmēja saikni starp mācītāju un draudzi. Tā bija garīga sadraudze, kāda tā kopš apustuliskajiem Vasarsvētkiem (Apd 2) atkal un atkal top dāvāta ar vārdu un sakramentu, Dieva vadības brīnums ticības un kalpošanas sadraudzībā. Arhibīskaps Jānis Vanags to kādreiz ir nodēvējis par “Feldmaņa faktoru”, un es to kopš tā brīža savā astoņu gadu ilgajā kalpošanā Latvijā esmu atkal un atkal piedzīvojis.

Pēcpusdienā mēs – profesors Feldmanis, draudzes vecākais, kurš bija mūsu vadītājs, un es – bijām ielūgti pie arhibīskapa Jāņa Vanaga viņa dzīvoklī. Pēc kāda laika, ko bijām pavadījuši ar tēju un cepumiem, visi citi bija prom, un mēs bijām palikuši trijātā ar arhibīskapu un profesoru. Tālākajā sarunā arhibīskaps pajautāja, vai viņam būtu atļauts uzdot kādu muļķīgu jautājumu... Pašlaik grasoties dibināt izglītības iestādi mācītājiem, un vai es varētu iedomāties kaut ko tādu, kā uzņemties tajā vadību rektora postenī. Viņš aprakstīja lielo jaunu mācītāju trūkumu, to, ka no Universitātes Teoloģijas fakultātes absolventiem tikai daži izlemjot kalpot baznīcā. Mani šis jautājums pilnībā pārsteidza, un vienīgā atbilde, ko spēju dot, bija, ka man tas vispirms jāapspriež ar savu dzīvesbiedri.

Profesors Feldmanis mani pēc tam vakarā pavadīja līdz manai mitnei Aldaru ielā. Mēs

vēl ilgi uz ielas runājāmies, un tad viņš man enerģiski teica: “Jums jānāk uz Latviju; jo luterismam taču galu galā ir saikne ar Vāciju...” Patiesībā lēmums jau tobrīd bija nobriedis, un, kad atgriezies Erlangenē, mana sieva, kas allaž bija labprāt pārvākusies uz jaunu dzīvesvietu, ar prieku piekrita. Manas bažas par šim darbam nepieciešamajām un man trūkstošajām valodas zināšanām viņa notrauca, sakot, ka valoda taču ir Svētā Gara lieta... (Apd2, 9-13).

Ar profesora Feldmaņa dāvāto ceļu karti mēs tad vasarā ceļojām pa Baltijas valstīm, lai iepazītos ar zemi un ļaudīm, un mums bija daudz sarunu par gaidāmo uzdevumu, kuru mēs tad ar palāvību un Svētā Gara atbalstu uzņēmāmies.

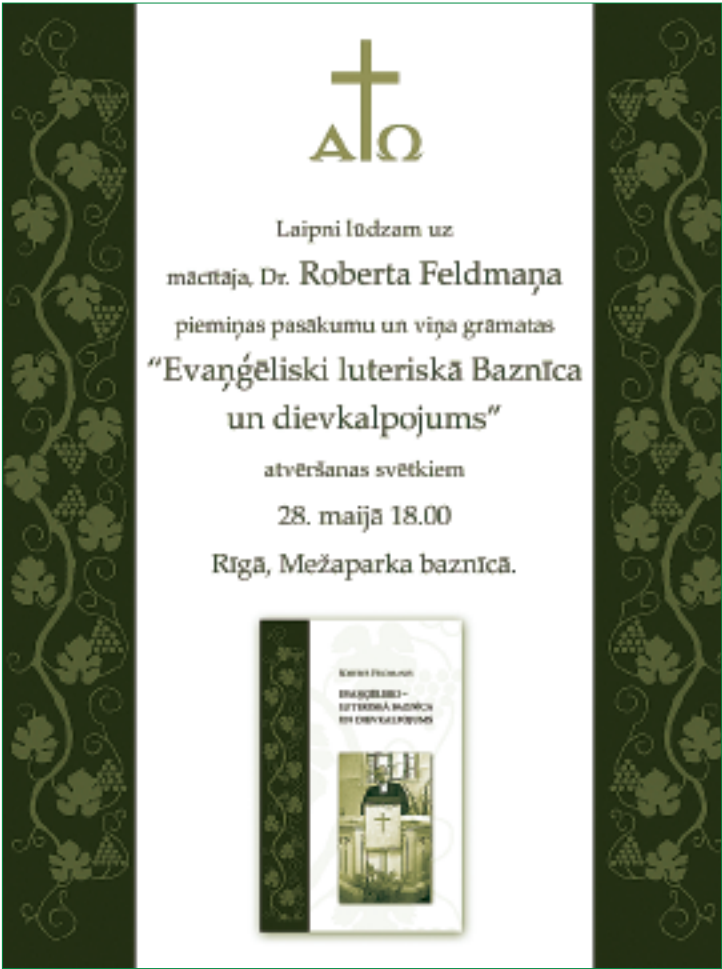
“Tavs vārds ir manu kāju spīdeklis un gaišums uz maniem ceļiem.” (Ps 119, 105)

1997. gada septembri sākām mācības Lutera Akadēmijā. Kas atceras šo sākumu, zinās, kādos apstākļos tas notika – vienā vecās konsistorijas telpā, kuru mēs tikai vakaros varējām izmantot par auditoriju. Es sākumā mācīju pamišus angļu un vācu valodā. Augustā mēs, mana sieva un es, veicām četru nedēļu intensīvu, saīsinātu latviešu valodas mācību kursu Miervalža Vanaga vadībā, kurš tādejādi kļuva par mūsu skolo-tāju, tulkotāju/tulku un draugu. Apstiprinājas, ka valodu atšķirības patiešām nav nepārvarams šķērslis. Sazināšanās valodu Lutera Akadēmijā drīz vien dēvēja par “luteranto”, ko veidoja latviešu, krievu, angļu, nedaudz vācu un, atsevišķos gadījumos franču valodas. Manā darbā katrā ziņā nebija saprašanās grūtību, kaut arī tas nebūt nav tik viegli, svešā zemē ar svešu valodu uzņemties atbildību pār šādu institūciju.

Ka tas ir sekmīgi izdevies, par to esmu pateicību parādā veselai virknei uzticamu un spējīgu līdzstrādnieku. Visu viņu vārdus es šeit nevaru uzskaitīt; taču viņiem jāzina, ka visiem, kas šajā darbā ir piedalījušies, esmu par līdzdalību un uzticamo sadarbību pateicīgs no visas sirds.

Saikne ar profesoru Feldmani mani īpašā veidā ir pavadījusi visu šo laiku. Mēs sastapāmies gan tikai šad un tad; viņš arī nebija tieši saistīts ar Lutera Akadēmiju. Taču sarunās bija vienmēr jūtams, kādu dalību viņš ņēma tās darbībā, allaž apvaicādamies vai arī saņemdamas informāciju par to no saviem “dēliem”. Ne vienu vien no tiem viņš ir novirzījis uz teoloģijas studijām.

Viņa gados, pieņemoties nespēkam, es viņu atkal un atkal apmeklēju viņa dzīvoklī, mēs ilgi sarunājāmies un arī kopīgi lūdzāmies

un baudījām Vakarēdienu. Viņš man daudz stāstīja par savu dzīvi un par viņa piedzīvoto Latvijas baznīcas vēsturi. Šādā veidā es caur viņu guvu dzīvu iespaidu par to, kā Kungs baznīcu Latvijā ir vadījis un nesis cauri vēstures jukām. Par citiem cilvēkiem viņš runāja tikai labu, kaut arī no dažāda laba bija piedzīvojis arī daudz ļauna. Tur tad arī aizvien parādījās tas, kas tāpat pieder pie Feldmaņa faktora. Tas ir arī apkopots Rakstu vietā 1kor 3, 11, kuru arhibīskaps, man iedāvinot latviešu Biblii, tajā bija ierakstījis kā veltījumu – nezinot, ka tie ir manām iesvētībām izraudzītie Bībeles vārdi – un kurš mani kopš tā laika vienmēr ir pavadījis un balstījis: “Jo citu pamatu neviens nevar likt, kā to, kas jau ir likts, proti, Jēzus Kristus.”

Roberts Feldmanis bija smagi cietis un daudzkārt piedzīvojis vilšanos. Taču viņš nekad par to nav stāstījis sūdzēdamies vai apsūdzēdams, bet gan vienmēr droši apzinādamies, ka Dievs mūs mūsu dzīvē ved un nes

cauri labiem un sliktiem laikiem. “Ne par vienu sava mūža dienu es negribētu sacīt – kaut tā nebūtu bijusi”, viņš sacīja, pat par laiku cietumā un izsūtījumā.

Tāpat tas bija arī ar viņa kalpošanu baznīcā. Viņa svarīgākais uzdevums bija dievkalpojums ar Vārdu un Sakramentu, kā arī dvēselkopšana. Vadošu pienākumu piedāvājumus ārpus draudzes viņš ir vairākkārt noraidījis, toties nekad viņš nevienam nav liedzis padomu, un kā padomdevējs ir allaž ticis ar godbijību un uzmanību uzklauts – arī tad, ja tie ir bijuši garāki priekšā cēlumi. Kā es vairākkārt esmu piedzīvojis, tie nebija nekādi diskusiju raksti, kas pauž personiskus uzskatus, bet gan teoloģiski jeb, labāk, garīgi pamatoti norādījumi, kuru klausītāji tā arī uztvēra. Garīga autoritāte un pilnvaras ir visnotaļ kaut kas pilnīgi cits nekā subjektīvi uzskati.

Turpinājums no 7.lpp.

“Lutera dekādes” ietvaros pieminam izcilos mācītājus

Laipni lūdzam
**sestdien,
30. maijā plkst.11.00,**
uz mācītāja
Dr. Edgara Rumbas

**105. GADADIENAS
KONFERENCI**
un piemiņas plāksnes
ATKLĀŠANU
Rīgā, Mežaparka baznīcā.

Tuvāka informācija pie mācītāja
Ilmāra Rubeņa
pa tālr. 29191289.

Rīgas evaņģēliski luteriskās Augšāmcelšanās draudzes svētdienas skola

“Tad atnesa bērniņus pie Viņa, ka Viņš tiem rokas uzliktu un Dievu lūgtu; bet mācekļi norāja tos. Bet Jēzus sacīja: “Laidiet bērniņus un neliedziet tiem pie Manis nākt, jo tādiem pieder Debesu valstība.” (Mt 19:13)

Mūsu svētdienas skolas mērķis – jau no mazotnes dot bērniem iespēju iepazīt Dievu, kristīgas vērtības un piedzīvot Dieva klātbūtni savā dzīvē. Svētdienas skolas nodarbībās audzēkņiem ir iespēja skolotāja vadībā mācīties Bībeles pantus, iepazīties ar baznīcas gada svētkiem un tradīcijām, veidot radošus darbiņus, dziedāt, piedalīties spēlēs un radošās aktivitātēs. Svētdienas skolas nodarbības parasti mēs sākam ar lūgšanu, tad lasām izvēlēto Bībeles stāstu, bet nodarbības beigās iemācāmies gatavot kaut ko praktiski, zīmējam vai spēlējam kādu rotaļu. Savstarpēji mācāmies būt saprotoši un izpalīdzīgi. Un tas ir ļoti svarīgi, jo esam taču ļoti dažāda vecuma un ar ļoti dažādām prasmēm. Tomēr galvenais ir

kopā būšanas prieks un iespēja pārrunāt tādas lietas, ko ne visiem bērniem ir iespējams izdarīt skolā vai bērnudārzā. Mēs vēlamies, lai ikviens bērns uzzinātu to, cik ļoti viņu mīl Dievs. Mūsu vislielākā vēlēšanās ir tā, lai ikviens bērns iepazītu Jēzu Kristu kā savu Glābēju un Kungu. Lai mazie, Dieva svētītie un mīļotie, augtu un sakņotos Jēzū Kristū. Bērniem patīk svētdienas skola. Ejot ar Dieva vārdu pasaulē, bērns izaug labāks, dvēseliski tīrāks, godīgāks, prot novērtēt, mīlēt, cienīt savus vecākus un līdzcilvēkus. Mūsu draudzes svētdienas skolu pašlaik apmeklē ap 10 bērnu. Bērnu skaits ir mainīgs: klāt pienāk jauni bērni, atved līdzī savus draugus, daži aiziet, bet ir arī tādi, kas pēc laika atgriežas. Mūsu svētdienas skolā ir piecas skolotājas: Aneta Sviķe, Dace Krēsliņa, Ina Grīnberga, Ilgnese Avotiņa un Iveta Kalme. Nodarbibās izmantojam jauno svētdienas skolas prog-

rammu “Pieaugot Kristū” un citus materiālus. Ciemos pie bērniem bieži ierodas arī Lācēns, kurš savā sirsniņā vienmēr nes kādu jautājumu vai pārsteigumu. Jau vairākkārt esam tikušies sadraudzības pasākumos ar mūsu tuvāko draudzi, Mežaparka un Kristus draudzi, svētdienas skolas bērniem un skolotājiem. Tas mūsu nelielās skoliņas stiprina ticībā un sadraudzībā. Mūsu baznīca atrodas nepārstātā vietā – Lielajos kapos, kas mūsdienās kalpo arī kā parks. Ik dienas tai garām iet daudz cilvēku, un tāpēc mēs cenšamies uzrunāt arī šos garāmgājējus. Lielajos baznīcas svētkos tumsā izvietojam gar gājēju ceļu sveci, lai rādītu ceļu uz dievnamu. Ziemsvētkos esam izvietojusi pie baznīcas cilvēka auguma eņģeļu figūras. Lielākie zēni tās izzāģēja no preskartona, un tad visi kopā nokrāsojam eņģeļus baltus. Bērni ir arī paši tērpušies baltos eņģeļu tērpos un ar skanošiem zvaniņiem rokās pie baz-

● FOTO NO SVĒTDIENAS SKOLAS ARHĪVA

Svētdienas skolas bērni ar saviem darbiņiem cenšas uzrunāt arī tos, kas baznīcai diendienā iet garām

nīcas sagaidījuši katru Ziemsvētku dievkalpojuma viesi, balsi vēlēdami priecīgus Ziemsvētkus. Lieldienām bērni no krāsaina kartona izgatavoja burtus un izveidoja pie baznīcas lielu uzrakstu “Kristus ir augšāmcelies!” Esam arī kopā ar draudzi laiduši ar baloniem gaisā Lieldienu sveicienu, kas, uzrakstīts uz papīra taureniņiem, aizceļojis pasaulē kā Dieva vēstnesis. Šādos vienkāršos veidos mēs mācāmies liecināt par savu ticību un uzrunāt apkārtējos. Kaut arī nodarbības ir sākušās, un mācību gads drīz beigsies,

joprojām aicinām jaunus dalībniekus, jo svētdienas skola vēl turpinās. Nodarbibas notiek katru svētdienu dievkalpojuma laikā draudzes namā. Pirms nodarbības bērni kopā ar vecākiem ierodas uz dievkalpojumu baznīcā plkst. 10.00. Pēc grēksūdzes bērni kopā ar skolotājiem dodas pie altāra un tad, uzklusījuši mācītāja uzrunu, – uz nodarbību. Mēs ļoti priecāsimies par katru bērnu, kurš pievienosies mūsu pulkam. Mūsu mājaslapa: www.celies.lv

Skolotājas – INA GRĪNBERGA un IVETA KALME

Kur palika Jāzeps un Marija?

IVARS JĒKABSONS, mācītājs

Vai tu zini, kā sauc Jēzus māti un tēvu? No Ziemsvētku stāsta tu droši vien atceries, ka tie bija Jāzeps un Marija, kas bija saderināti. Marijai, eņģeļa Gabriēla pasludināts, no Svētā Gara piedzima bērniņš Jēzus. Viņam eņģeļi dziedāja slavas dziesmas, gani un Austrumu gudrie Viņu pielūdza, bet ķēniņš Herods Viņu meklēja nokaut. Jāzeps Mariju neatstāja, kaut tas nebija viņa paša dēls, taču pieņēma Dieva prātu, rūpējās un sargāja ģimeni briesmās. To ir svarīgi atcerēties, ka arī Jēzus uzauga ģimenē, kas mums ir labs paraugs, no kā mācīties rūpes un mīlestību.

Taču Jāzeps un Marija nav tikai pie Jēzus piedzimšanas stāsta. Jo šī ģimene nāca dievnamā arī citās reizēs. Kad Jēzum bija 12 gadi, Viņš izjuta lielu aicinājumu darboties sava Debestēva lietās. Vecākiem likās, ka Jēzus pazuda. Tikai pēc trim gadiem viņi to atrada, paldies Dievam, dievnamā. Tālāk Bībelē mēs par Jāzepu neko vairs nezinām. Daudzi domā, ka Jāzeps bija krietni vecāks un tāpēc nomira, kamēr Jēzus vēl nebija izaudzis liels. Arī Jēzus pazina tādus zaudējumus kā tuvinieka nāve. Kā mēs visi agrāk vai vēlāk.

Marija – Jēzus Māte ir ipaša ar savu pazemību un paklausību Dievam. Viņa bija ipaša ar to, ka viņai bija lemts rūpēties par pašu Dieva Dēlu. Viņa mācījās pieņemt Jēzus priekus, bēdas un

brīnumus, tos izdzīvojot, kā vien māte to spēj. Bībele stāsta, ka Jēzus vispār bija ļoti labs, gudrs un paklausīgs dēls. Tikai vēlāk, kad Jēzum bija jāiet savs Dieva Dēla ceļš, Marijai varbūt likās, ka tas nu ir par daudz. Kad Viņa ar Jēzus brāļiem un māsām to meklēja, Jēzus visiem sacīja: “Kas ir Mana māte un Mani brāļi?” Un Viņš visapkārt uzlūkoja tos, kas ap Viņu sēdēja, un saka: “Redzi – Mana māte un Mani brāļi. Jo, kas Dieva prātu dara, tas ir Mans brālis un māsa, un māte.” (Mk3:33-35) Man liekas, ka šī bija viena no tām reizēm, kad Marijai bija ļoti grūti un sāpīgi Jēzu pieņemt un saprast. Viņa taču gribēja Dieva prātu darīt un pasargāt Jēzu no nelaimes. Varbūt vēl grūtāk bija pārdzīvot Jēzus tiesu un raudzīties, kā Viņš mirst pie krusta un tiek apglabāts kapā. Bet tad, protams, atnāca priecīgās Lieldienas. Jēzus dzīvs! Un tā Marija palika draudzē kopā ar Jēzus mācekļiem un priecīgi sagaidīja Vasarsvētkus. (Apd 1:14)

Jaunavu Mariju – Jēzus māti kristīgajā mākslā ipaši simbolizē lilijas zieds. Tas bieži lietots kopā ar domu par Pestītāja cilvēci-dabu. Šī zieda stilizētās trīs lapas atgādina par Dieva trīsvienību. Šo simbolu ipaši iemīlēja franču karaļi. Tas ir atrodams pat slavenās mocekles Žannas d'Arkas ģerbonī, kura ar savu paklausību Dievam izglāba savu zemi no ienaidniekiem. ®

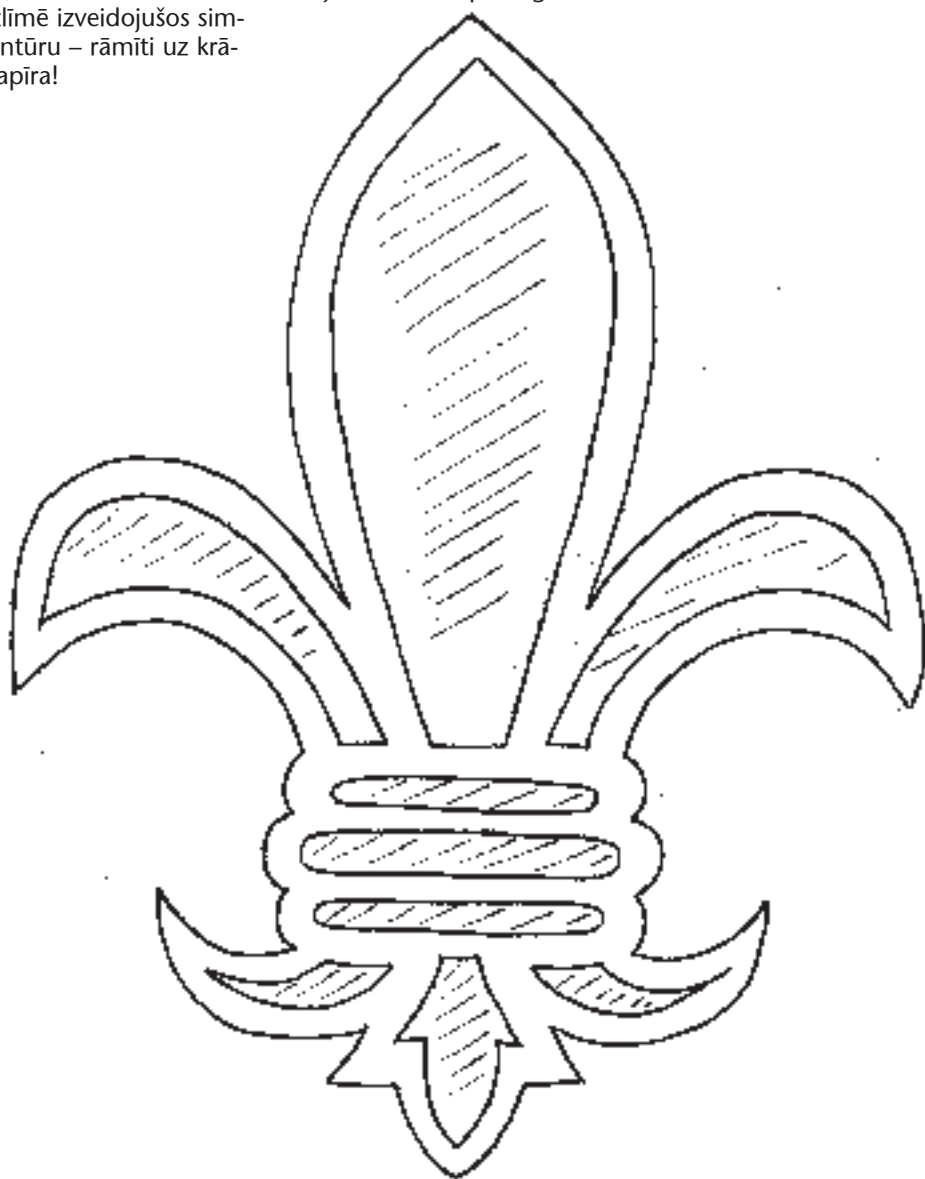
* Marijas simbols (*fleur-de-lis*) stilizēts irisa vai lilijas zieds

Jēzus māte – Jaunava Marija

■ Izveido Jaunavas Marijas simbola vitrāžu!
– izgriez rūpīgi iesvītrotās daļas; uzmanīgi izgriez visu simbolu;
– uzlīmē izveidojušos simbola kontūru – rāmīti uz krāsaina papīra!

– katrai daļai vari piemeklēt citas krāsas papīru vai izvēlēties plāno pauspapīru;
– uzmanīgi piestiprini izveidojušos vitrāžu pie loga stikla!

■ Izlasi, ko par Jaunavas Marijas simbolu raksta mācītājs Ivars Jēkabsons!

Sprediķis

Turpinājums no 7.lpp.

Dievs radija pasauli, tās iemīt-niekus, cilvēkus. Katrs bija radīts par to, kas viņš ir. Katram no radītajiem savā vietā un savā veidā bija jāvirzās uz Dieva noteikto nodomu. Par tautas esības mērķi lasām, ka Dievs “licis visām tautām .. dzīvot pa visu zemes virsu un nospraudis noteiktus laikus un robežas, kur tiem dzīvot, lai tie meklētu Dievu” (Apd 17, 26-7). Tātad, Dievs kā Radītājs ir arī latviešu tautas un Latvijas autors. Bez Viņa vadības un svētības mēs jau sen būtu vai nu iznīcināti, vai asimilēti. Sociālās, demogrāfiskās un vēsturiskās prognozes aizvien bijušas mums nelabvēlīgas, un tomēr – mēs joprojām esam! Atliek secināt kā apustulim: “No Dieva žēlastības es esmu, kas es esmu.” (1kor 15, 10)

Atskaites punkts

Tātad, mūsu pirmais un augstākais atskaite punkts ir Radītājs. Šajā ziņā varam lepoties – himnā kā pirmo vārdu esam likuši cēlo uzrunu: “Dievs!” Būtu svarīgi, ka tas netiek uzskatīts par nacionālpatriotisku “paroli”, ka Viņš patiešām top par mūsu domu, runu un darbu reālu pamatu. Dieva uzdevumi cilvēkiem nav mainījušies kopš iesākuma. Kā Adamam un Ievai Ēdenes dārzā bija viņu Dzimtene, tā Latvija – mūsējā. Dieva pavēle bija kopt un sargāt. (1Moz 2, 15) Mums tas nozīmē izkopt Latviju par savas tautas mājām! Un tas nozīmē būt saimniekiem Latvijā. Tā, lai no tās negribētos bēgt ekonomiskajā trimdā, bet lai tā pulcētu mūsu izklīdušos tautiešus. Bet tas vispirms nozīmē domāt ne par savtīgām interesēm, bet par kopējām vērtībām. Kā saka M.Čaklais: “Dziesma nav par krekliem, bet ir par sirdsapziņām.”

No kurienes?

No kurienes tad es nāku? Vistiešākā un pareizākā atbilde – no savas mīļās mātes! Kamēr agresori slavina bendes un citiem tādēļ ir jānožēlo to radītie upuri, kristīgā baznīca maijā otrajā svētdienā – Ģimenes un Mātes dienā atgādina, kam tieši Dieva radītajā pasaules kārtībā esam visvairāk pateicības parādā! Māte un tēvs ir tie, kas saskaņā ar Dieva nodomu mums devuši dzīvību un dzīves iespēju!

Vēl vienu, lai mazāk!

Pasaule ir pieminekļi uzbrucējiem un aizstāvjiem. Vai nebūtu laiks uzcelt kādu arī ģimenei – tēvam, mātei, bērniem, vecvecākiem, tā svinot Dieva iecelto kārtību, kas joprojām ir stiprāka par cilvēciskā ambīcijām, varaskāri, ļaunumu? “Paskaties naktī/ nevilni paskaties naktī – /bērni guļ tā,/ ka pasaules karš kļūst/ neiespējams.” (M.Čaklais) Ja pasaules varenie šo pantu skaitītu ik dienas, iespējams, būtu mazāk pieminekļu, mazāk upuru un uzvaras dienu, bet vairāk dzīvu cilvēku! Un katrs no viņiem ir savā unikālā veidā iespēja nest pasaulē Dieva mīlestības Vēsti! Āmen. (SR)

Fotomirkšķis

● FOTO INGRĪDA BRIEDE

Tas ir vīrs, kam ir spēks! “Svētdienas Rīta” meitenēm sakārtot zāli pēc jubilejas svinībām palīdz Eduards Duhanovskis no Rīgas Vecās Sv.Ģertrūdes draudzes

Domas

Tā nav nekāda nasta

“Vai tev šī nasta nav par smagu?” Āzijā kāds vīrs jautāja zēnam, kurš uz saviem pleciem nesa slimo brālīti. “Tā nav nekāda nasta, tas ir mans brālis,” zēns atbildēja.

Aritmētikas kļūda

Reiz viesībās kardināls Faulhābers tika nosēdināts blakus profesoram Einšteinam. Kādā brīdī Einšteins sacīja: “Jūs Eminence, ko jūs sacītu, ja mēs, matemātiķi, jums aritmētiski pierādītu, ka Dieva nav?” Kardināls atbildēja: “Es pacietīgi gaidītu, līdz jūs atrastu savu aritmētikas kļūdu.”

Tulkojusi SANTA CILĒVIČA

Sludinājumi

3.jūnijā plkst.18.00
LELB Jauniešu centrā,
Mārstaļu ielā 10, Rīgā,

notiks mācītāja
Jura Rubeņa
LEKCIJA PAR
KRISTĪGO
MEDITĀCIJU
“Ko nedomāšana palīdz domāšanai?”

Ļugšta
gudrība, zemas
cenas

No 1.jūnija
līdz 1.septembrim

Latvijas Bībeles biedrība
**piedāvā vasaras akcijas
cenas Bībelēm:**
● Bībele ar pielikumiem – Ls 6,50
● Bībele pusaudžiem – Ls 6,00
● Bībele dzimtas – Ls 20,00
● Bībeles atlants – Ls 0,60
● Bībeles karšu komplekts
(10 kartes) – Ls 3,50

Adrese: Kooperatīva 17,
Rīga, LV-1067
Tālr.: 67470585; 67412141

Grāmatu galda darba laiks –
no pirmdienas līdz piektdienai
plkst. 9.00-16.00
www.bibelesbiedriba.lv
* par akcijas grāmatām
samaksa skaidrā naudā, bez
iespējas tās atgriezt atpakaļ.

Normunds Jakušonoks un
Daiga Petkeviča
sniegs
LABDARĪBAS
KONCERTU

17.maijā plkst. 14.00
BLĪDENES kultūras namā.
Ieeja par ziedojumiem.

Vasarsvētku sestdienā – **30. maijā plkst. 18.00**
Rīgas Sv.Pētera baznīcā notiks
DIEVKALPOJUMS – KONCERTS.

Baznīcai šogad 800. gadskārta,
un šajā dienā pirms 18 gadiem juridiski atjaunota draudze.

Labdarības koncertā
seno mūziku dzirdēsim vairāku vokālo kolektīvu izpildījumā.
Būsiet mīļi gaidīti!

KAS
PATIESĪBĀ
NOTIEK
BAZNĪCĀ

Abonē laikrakstu “SVĒTDIENAS RĪTS” Latvijas Pastā
vai pieprasi savas draudzes kancelejā un preses
tirdzniecības vietās visā Latvijā!

Laikrakstu “SVĒTDIENAS RĪTS” 2009. gadam var abonēt:
■ zvanot uz Latvijas Pastu pa tālruni 67008001
■ mājas lapā www.pasts.lv
■ Latvijas Pasta nodaļās
Abonēšanas indekss 1095

Abonēšanas maksa:
■ 1 mēnesim – Ls 1,40 (pensionāriem Ls 1,20)
■ pusgadam – Ls 8,40 (pensionāriem Ls 7,20)
■ gadam – Ls 16,80 (pensionāriem Ls 14,40)

Laikraksta “SVĒTDIENAS RĪTS” abonements –
lieliska dāvana savam tuvākajam!

UZZINI! SVĒTDIENAS RĪTĀ
WWW.SVETDIENASRITS.LV
Vairāk informācijas:
Tāl: 67224911, 29375715
E-pasts: laura.poriete@lutheran.lv

Sestdien,
30. maijā plkst.16.00,
Rīnģu saiešanas namā,
Blomes pagastā
(10 km no Smiltenes) notiks
VASARSVĒTKU
SAIEŠANA.
Visi mīļi aicināti!
Brāļu draudzes misija

REKOLEKCIJAS
svētdienas skolu skolotājiem
un draudžu darbiniekiem

22. un 23. maijā

Burtnieku
“Mācītājmuižā” notiks
svētdienas skolu
skolotāju un draudžu
darbinieku rekolekcijas.
Tēma – “Vasarsvētki”.
Lektori: A.Kalcenavs,
A.Bambāns un G.Jostsone

Aicinām pieteikties līdz
20.maijam pie Valmieras
prāvesta iecirkņa svētdienas
skolu koordinatores Daces
Kalcenavas (tālr. 26479451
vai 64242693). Dalības
maksa – Ls 15.

Mīļi gaidīti interesenti no
visiem LELB iecirkņiem!

UZMANĪBU! Mainīts atvērto
durvju dienu datums!

Lutera Akadēmijā

ATVĒRTO
DURVJU DIENA

23.maijā
plkst.12.00

Rīgā, Doma laukumā 1, zālē.
Interesenti laipni aicināti!